

O POVESTE  
FĂRĂ POVESTE

Brașov

2024

<b>C. G. Jung: Definitions, CW 6, par. 789.....</b>	<b>6</b>
<b>O poveste fără poveste.....</b>	<b>8</b>
<b>Umbră.....</b>	<b>10</b>
<b>Sălile fricii.....</b>	<b>13</b>
<b>Copiii iadului.....</b>	<b>21</b>
<b>Şeful.....</b>	<b>27</b>
<b>Olm 214.....</b>	<b>31</b>
<b>Pocalul.....</b>	<b>39</b>
<b>Ea.....</b>	<b>46</b>
<b>Nebunul.....</b>	<b>50</b>
<b>Timpul.....</b>	<b>54</b>
<b>13 Scaune.....</b>	<b>59</b>
<b>Codul.....</b>	<b>67</b>
<b>Un fragment din sufletul meu.....</b>	<b>74</b>
<b>Autopsia unui necunoscut.....</b>	<b>79</b>
<b>Liniştea.....</b>	<b>88</b>
<b>Deasupra.....</b>	<b>94</b>
<b>Prologul liniştii.....</b>	<b>99</b>
<b>Vreau să-mi văd chipul.....</b>	<b>104</b>
<b>Templul.....</b>	<b>116</b>
<b>Jurnalul.....</b>	<b>123</b>
Masca roşie şi sicriul.....	123
Eu.....	126
Teatrul însângerat.....	128
Epilogul labirintului de oglinzi.....	134
Viscol.....	135
O viziune.....	139

*O poveste fără poveste*

Aceasta este o poveste fără un început, deoarece acest capitol este finalul altei povești. Un bărbat plin de întrebări locuiește într-o lume cu un singur răspuns, faptul că el, în mintea altora, este nebun!

În acea seară, ca oricare alta, acest domn stătea singur la terasă și făcea lucrurile pe care le făcea de obicei. Asculta muzică și se plimba prin mintea lui. Zâmbind melancolic și bănd whiskey, se întoarce în realitate. Îi observă pe ceilalți în timp ce ceilalți îl privesc. Ei se așteaptă ca el să se comporte corespunzător călătorind prin lumile care nu există cu adevărat. Dorindu-și să meargă la bar să comande încă un pahar, se ridică de la masă, dar nu știa ce urma să se întâmple. Crescendoul din piesă l-a pus la pământ, din cauza condiției sale critice...

imediat a recunoscut piesa. Șoptind pe un ton calm, a numit-o... "Uvertura 1812" o capodoperă muzicală cu un puternic impact emoțional care l-a aruncat înapoi în mintea sa. Și-a plecat capul în așa manieră încât să nu i se poată observa chipul, deoarece nu-i place să fie privit, și s-a aventurat în mintea sa. Aici, el nu are nici față, nici trup, așa că își pune măști. Fiecare mască este un personaj, fiecare personaj... o poveste. Povești peste povești care-l strigă și îl cheamă neîncetat. Trebuie să-și construiască propriul personaj, altfel, se va pierde complet.

Umbra

De fiecare dată când mă uit în oglindă, nu văd nimic. Îmi doresc să văd doar o mică flăcă ră înăuntru inimii mele dar... este rece, se simte din ce în ce mai rău... dar parcă, nu simt absolut nimic. Vreau să iubesc dar nu pot să o fac... și nu am încredere în nimeni încât să-mi pot arăta iubirea, deoarece cum a spus Vincent Van Gogh:

"Cu cât iubești mai mult, cu atât suferi mai mult."

În timp ce el își vorbea, o șoaptă se aude.

- Omoară...
- Huh, poftim?
- Doar omoar-o...

---

- Acum aud voci, minunat!

Epuizat, pleacă, lăsând în urmă doar tristețe și  
amărăciune.

Pe drum, singur, el cântă despre ea  
în mintea lui fiind, doar ochii ei de peruzea.

Plânge și urlă, se pare că în mintea lui,  
mereu se simte al nimănui.

Fiind ghidat de spirit, nu condus de Eu<sup>1</sup>, a  
așteptat deasupra măștii căzute să vadă ceva...  
cine o va lua?

---

<sup>1</sup> Eu - prin eu se înțelege acel factor complex la care se raportează toate conținuturile conștientului. El constituie oarecum centrul câmpului conștientului, iar în măsura în care acesta include personalitatea empirică în sfera sa, eu-l este subiectul tuturor actelor personale ale conștientului. Raportarea unui conținut psihic la eu reprezintă criteriul conștienței acestuia, deoarece nici un conținut nu este conștient dacă nu este reprezentat unui subiect.

"Vedeți voi... nebunia este ieșirea de urgență, așa că, am folosit-o de multe ori deoarece sunt trist și doare atât de tare fericirea altor oameni atunci când moartea te privește în ochi, când sufletul se înnegrește iar tortura continuă distrugându-te încetul cu încetul."

După ce și-a exprimat durerea, a zărit o umbră, iar acea umbră a șoptit:

"Ți-am spus să o omori..."

Nu a mai putut să se reintroducă în personaj, dar de ce? Nici măcar el nu știe... dar a stat focusat pe ceea ce a spus umbra, încercând să-și dea seama ce tocmai s-a întâmplat.

Ce a dorit acea umbră să spună?

Toate râsetele vreau să tacă,  
toată lumea e plecată,  
părăsește-mă aici dragă,  
viața-mi va fi înecată.

Stinge luminile  
nu-mi doresc să vezi  
acest monstru-nfometat  
ce te va face să-l urmezi.